

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΔΑΦΝΗ ΜΠΙΡΜΠΙΛΗ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ JEANNE D' ARC
Α' ΤΑΞΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ
ΤΙΤΛΟΣ: "NADIFUS ILIBRIBUS"

Κάθε φορά που φυτρώνει κάποιο από εμάς έρχονται οι Μοίρες και το ραίνουν με το ριζικό του, ένα ριζικό ίδιο και απαράλλαχτο για όλα μας.

*«Αγριοκυκλάμινο θα γίνεις ροζ,
σε μπουκετάκι θα βρεθείς
στα χέρια μιας ρομαντικής»*

Έτσι και με μένα ή μάλλον κάπως έτσι. Λάθος της φύσης; Παιχνίδι της μοίρας; Εκδίκηση του μικρού, του ταπεινού και του ασήμαντου απέναντι στη δύναμη του ισχυρού, του πολύτιμου και του μεγάλου; Εσείς θα το κρίνετε...

...Ζητούσα απεγνωσμένα να βρω λίγο χώμα να τραφώ, λίγο νερό να ξεδιψάσω και ένα δρόμο να ξεμυτίσω στο φως. Ζουλιόμουν στη σκληρή αγκαλιά του βράχου, έκρυβα καλά στον βλαστό μου τη μυρωδιά και τις χρωστικές μου με βήματα αργά, πολύ αργά και αθόρυβα προχωρούσα μέσα στη βραχοσχισμάδα. Φοβόμουν μη με πάρει κανένα άλλο χαμπάρι και μου κλείσει τον πολύτιμο, μονάκριβο δρόμο στο φως. Γνώριζα, δεν ξέρω πώς, ποιο μονοπάτι να ακολουθήσω, αλλά ήταν τόσο στενά και σκοτεινά κι εγώ τόσο διψασμένο και ανυπόμονο, που δεν σας κρύβω πολλές φορές σκέφτηκα να τα παρατήσω. Οι πόνοι ήταν αφόρητοι. Από τη μια να γδέρνομαι, να σκουντουφλάω και να ματώνω στον αγριόβραχο και απ' την άλλη να πρέπει να φτιάχνω το πιο όμορφο ροζ που μπορούσα για το λουλούδι μου...

...Ήταν ξημέρωμα όταν κατάφερα επιτέλους να βγάλω το κεφάλι μου από μία τρύπα. Λίγο δεξιά, λίγο αριστερά, άντε λίγο ακόμα, επιτέλους...! Το φως... ο αέρας... αναπνέω...!!!

Η ταλαιπωρία μου δεν μπόρεσε να συναγωνιστεί την ανυπομονησία μου κι έτσι άνοιξα βιαστικά τη βαλίτσα μου κι άφησα το λουλούδι μου να μισανοίξει τα βλέφαρά του.

Ο ήλιος έβαφε τους κήπους τ' ουρανού με χρώματα. Ζήλεψα. Τι ήταν το δικό μου ροζ μπροστά του! Παλέτα ολόκληρη με μωβ, κίτρινα, πορτοκαλί και κόκκινα σε χίλιους τόνους και αμέτρητες αποχρώσεις. Η μυρωδιά της γης και της χλωροφύλλης ανάσταινε μέχρι κι εμένα, τον ταλαιπωρημένο οδοιπόρο του βράχου. Ξάφνου μια δροσοσταλίδα ήρθε και καθίσε πάνω μου. Τη ρούφηξα πριν προλάβει να με καλωσορίσει, μετά κι άλλη κι άλλη, τις έπινα όλες αχόρταγα, λαίμαργα και δυνάμωνα. Ένα απαλό αεράκι με λίκνισε σαν το μωρό στην κούνια και απ' τη χαρά μου άνοιξα κι άλλο τη βαλίτσα του ροζ λουλουδιού μου...

~~~

Βρε, καλώς την, μια πεταλούδα! Ακριβώς όπως μου την είχαν περιγράψει εκείνες τις θεοσκοτεινες νύχτες μέσα στη γη, με κίτρινα διάφανα φτερά και μπλε πιτσιλιές έκανε μερικές βόλτες γύρω μου και μετά έστησε τρελό χορό. Και πάνω και κάτω και ένα και δύο και τρία, ξανά... Κι αφού με ζάλισε με τις στροφές της αποφάσισε να καθίσει στο λουλούδι μου και αλαζονικά να με ρωτήσει:

—Σου άρεσαν οι πιρουέτες μου; Αλλά τι σε ρωτάω; τι ξέρεις εσύ από χορό, εσύ δεν μπορείς ούτε καν να κουνηθείς. Δε λέω, έχεις ωραίο ροζ χρώμα αλλά τι είναι μπροστά στο δικό μου θεϊκό κίτρινο και στα δικά μου στολίδια. Και τι να πω, μαζί σου; Θα βαρεθώ! Τέλος πάντων, μια και είμαι στις καλές μου σήμερα, ας σου κάνω λίγη συντροφιά! Ξέρεις, χθες έγινε μεγάλη γιορτή στο σπίτι του άρχοντα.

αυτοκίνητα, μεγάλα και γυαλιστερά,

κυρίες με φουστάνια μακριά

και καλοχτενισμένα όμορφα μαλλιά

με χτενάκια και κορδέλες

και αρώματα μεθυστικά

και οι κύριοι με κουστούμια μαύρα και παπιγιόν,

χρυσά ρολόγια και ωραία λόγια.

Τι να σου λέω, πιατέλες με φασιανούς και ψάρια

και κούπες με σπάνια μανιτάρια

και κρυστάλλινες καράφες με κρασί το πιο ακριβό

και κάτι άλλα που τ' ανοίγουνε με κρότο και κάνουνε αφρό

και βέβαια στα βάζα τα πολύτιμα

είχανε ρόδα και λουλούδια εξωτικά

κι όχι...κυκλάμινα μοναχικά...!!!

Σειρά σου τώρα, να μου πεις, τι έμαθες, τι άκουσες εδώ που είσαι.

—Είδα το χρώμα τ' ουρανού σαν ξημερώνει, ένιωσα τη μυρωδιά της γης και τ' άγγιγμα του ανέμου...

Μάταια, μονολογούσα. Η πεταλούδα είχε ήδη φύγει να προλάβει τα νέα κι αλλού κι εγώ... ύγρανα το λουλούδι μου με ένα δάκρυ. Ζήλευα... όχι μόνο... ένιωθα μοναξιά.

~~~

Ο ήλιος είχε ανέβει για τα καλά. Είχα αφεθεί στο ζεστό του αγκάλιασμα κι αγνάντευα πέρα μακριά. Βλέπετε, οι Μοίρες με είχαν φυτρώσει σε ένα ψηλό βράχο που βλέπει πέρα μακριά στο πέλαγο. Στο βάθος του ορίζοντα καράβια πήγαιναν κι έρχονταν. Τα μέτραγα, τα παρατηρούσα.

Φορτηγά, πετρελαιοφόρα, πολεμικά, κρουαζιερόπλοια, επιβατηγά τεράστια σιδερένια κήτη που γλίστραγαν στο νερό. Απ' τα φουγάρα τους έβγαινε μαύρος καπνός που λέκιαζε τον ουρανό και στα αμπάρια τους ταξίδευε ο κόπος και ο ιδρώτας των ανθρώπων. Αλλά αυτό που μου άρεσε να χαζεύω ήταν οι ψαρόβαρκες. Τι όμορφες που είναι! Με ζωγραφισμένες ρίγες κόκκινες, κίτρινες, μπλε και ονόματα: *Ελπίδα, Άγιος Νικόλαος, Μεγαλόχαρη, Μαρία, Δάφνη*.

Έμοιαζαν μικρές στεριές μέσα στην απέραντη θάλασσα και τα δίχτυα πάνω τους με κιτρινοκόκκινους λόφους. Τα καλάθια ανυπόμονα περίμεναν να γεμίσουν και οι ψαράδες ψημένοι απ' τον ήλιο και τ' αλάτι, με σηκωμένα τα παντελόνια πάνω από το γόνατο, μιλούσαν δυνατά μια γλώσσα δικιά τους... βίρα... μάινα... αγάντα... να καλάρουμε... Κι όταν σήκωναν την ψαριά γελούσε το πρόσωπό τους, έκαναν τον σταυρό τους και ευχαριστούσαν τον Θεό που θα πήγαιναν στο σπίτι τους ψωμί.

Εκεί που χάζευα ένιωσα στα πέταλα του λουλουδιού μου έναν μπάμπουρα χρυσοκίτρινο και στρουμπουλό να ζουζουνίζει πάνω από τους στήμονές μου.

—Τι χαμπάρια κυκλάμινο; δεν βαρέθηκες τη ζωή σου εδώ;

—Κοιτάω το απέραντο μπλε της θάλασσας. Παρακολουθώ τα κύματά της με τους άσπρους αφρούς τους να χοροπηδάνε πάνω της και να την αλωνίζουν οι βαρκούλες και οι τράτες.

—Καλά πού ζεις εσύ; Δεν άκουσες τι είπε ο γλάρος στη συνέλευση των πουλιών;

Θα ψάξουν, λέει, να φτιάξουν αλλού φωλιές,
γιατί θα έρθει η μπουλντόζα να ρίξει όλα τα σπίτια με τις κεραμοσκεπές.
Ο άρχοντας έκανε, λέει, μεγάλη συμφωνία χθες.

Θα το χαλάσει το ψαροχώρι, θα κάνει κτίρια μεγάλα με γυαλί
ξενοδοχεία, μπαρ και ό,τι ο νους σου δεν έχει φανταστεί.
Νομίζω, είπαν, και το δικό σου βράχο θα γκρεμίσουν
και στη θέση του ένα γήπεδο θα χτίσουν.

Εγώ θα φύγω με τα ζουζούνια και τα πουλιά
στο δάσος, πέρα απ' το βουνό να φτιάξουμε φωλιά.

Φεύγω να προλάβω

—Κι εγώ... τι θα απογίνω; ρώτησα.

Ξέρεις κανένα να νοιαστεί

για μια κυκλαμινιά μοναχική;

~~~

Έφυγε ο μπάμπουρας ζουζουνίζοντας κι εγώ κατάλαβα ότι δεν είχα πια
δυνάμεις να ανοίξω τα πέταλά μου και να βγάλω το υπέροχο ροζ που τόσο καιρό
ετοίμαζα.

Ήταν πια απομεσήμερο. Παρόλο που το φως ήταν ακόμα αρκετό το άφηνα
να φύγει γυρνώντας το λουλούδι μου από την άλλη πλευρά. Ένιωθα την οργή να
ξεχειλίζει από τα φύλλα και το βλαστό μου και το λουλούδι μου να γίνεται πιο
σκούρο, σχεδόν μωβ. Είχε δίκιο ο γερο-Κυκλαμίνιος που έλεγε ότι η μεγαλύτερη
δυστυχία ενός φυτού είναι να μη σημαίνει τίποτα για κανέναν. Πόσο δίκιο, είχε!
Ήμουν δυστυχισμένο γιατί πράγματι δεν σήμαινα τίποτα για κανέναν...

Βουτηγμένο στη μαύρη απελπισία έγειρα τα φύλλα μου σε έναν μέρμηγκα
που κουβαλούσε ένα σταρόσπορο μεγαλύτερο από το μπόι του, να ξαποστάσει.

—Ε, παρ' τα φύλλα σου πιο κει,

τον δρόμο μου τον κάνεις πιο μακρύ

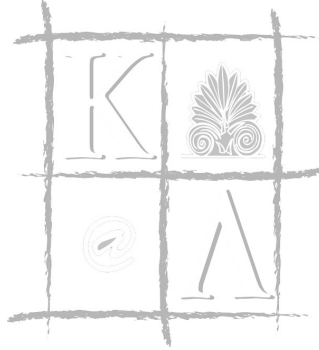
δεν με λυπάσαι το φτωχό

που φορτωμένος προσπαθώ

μες στην τρυπούλα μου να μπω;

Εσύ, την έχεις την τροφή

μέσα στου βράχου τη σχισμή

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

*ενώ εγώ την κουβαλώ
για να μπορέσω να σωθώ
απ' τον χειμώνα το βαρύ.
Στο χωριό κλαίνε γοερά
άντρες, γυναίκες και παιδιά
γιατί το βίός τους θα χαθεί
από μια μεγάλααλη μηχανή!*

Παραμέρισα τα φύλλα μου κι ο μέρμηγκας έφυγε αγκομαχώντας, μπορεί και βρίζοντας για την αναποδιά που τον είχε βρει. Ένωθα απελπισία, όχι για τον δικό μου τον ξεριζωμό απ' την μπουλντόζα, άλλωστε εμείς ξέρουμε από ξεριζωμούς, αλλά για το ψαροχώρι που θα καταστρεφόταν, για τα σπιτάκια με τις κεραμιδένιες σκεπές, τις γλάστρες με τον βασιλικό και τις ασβεστωμένες αυλές που θα συνθλίβονταν κάτω από τα σιδερένια δόντια του εκσκαφέα, για τις ψαρόβαρκες που θα σάπιζαν τα όμορφα βερνικωμένα ξύλα τους στα καρνάγια και δε θα αρμένιζαν στα κύματά τους κόπους των ψαράδων ποτέ ξανά.

Αυτό όμως που με έκανε να θέλω να μαραθώ ήταν ο ξεριζωμός των ψαράδων από το χωριό τους. Πού θα πήγαιναν, πώς θα ζούσαν τα παιδιά τους, ποια κακή Μοίρα είχε ράνει το δικό τους ριζικό; Τι ήξεραν εκείνοι από αυτά τα ατσαλογυάλινα κτίρια με τα ηλεκτρονικά συστήματα και τα ασύρματα τηλέφωνα; Πώς θα έβγαζαν το ψωμί τους εκείνοι οι άνθρωποι του ήλιου και της αλμύρας μέσα σ' αυτά τα κλιματιζόμενα μπετονένια τέρατα;

Ένωθα θυμό για τον άρχοντα που υπολόγιζε με υπολογιστές και οικονομολόγους πόσο θα πάχαινε το πορτοφόλι του από την καινούργια του επένδυση, αδιαφορώντας για την καταστροφή που θα προκαλούσε στο κουκλίστικο χωριό, για την πείνα και τη δυστυχία που καταδίκαιζε τις οικογένειες των ψαράδων. Πάνω απ' όλα ο πλούτος και η δύναμη! Μέχρι και η χαζή η πεταλούδα εντυπωσιάστηκε!

Έτσι φυτολογούσα και φυτοσκεφτόμουνα, ώσπου κάποια στιγμή ένιωσα κάτι να με απειλεί δίπλα μου. Βέβαια! άνθρωπος ήταν, σωστά καταλάβατε! Αυτό όμως, που δεν υποψιάζεστε είναι ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν ο ίδιος ο άρχοντας

που είχε βγει να καμαρώσει την περιοχή του και να κάνει σχέδια για την αξιοποίησή της.

Βλέποντάς τον, ένιωσα τον τρόπο να με κυριεύει και να έρχεται η στιγμή του μαρασμού μου. Στις τελευταίες μου στιγμές έβαλα τα δυνατά μου και έβγαλα όλες μου τις σκέψεις και τα συναισθήματα στο... λουλούδι μου!!! Το ροζ μου άνθος πήρε αποχρώσεις μωβ απ' τον θυμό μου και πορτοκαλί ριγούλες από την απελπισία μου, άσπρες κουκίδες από την πίκρα μου και ασημόχρυσους λεκέδες από την απογοήτευσή μου. Μεγάλωσε πολύ σαν να ήθελε να υψώσει το ανάστημά του στον άρχοντα και γέμισε τον τόπο μυρωδιά μεθυστική να δείξει πόσο αξίζει!!!

~~~

Από την επόμενη μέρα κόσμος πήγαινε κι ερχόταν γύρω μου. Φωτογράφιζε, παρατηρούσε το λουλούδι μου με φακούς και μικροσκόπια. «Μοναδικό, πρέπει να γίνουν αναλύσεις κι έρευνες», έλεγαν οι επιστήμονες. «Θα κάνει μπαμ στην αγορά...Με μια καλή διαφήμιση αυτά τα τμήματα Μάρκετινγκ θα το προωθήσουμε, θα έχουμε κέρδη... θα ισολογήσουμε... κι άλλα «τέτοια», έλεγαν οι οικονομικοί σύμβουλοι του άρχοντα.

Ό,τι κι να έλεγαν όμως, όσο κι αν έψαχναν σε ένα συμπέρασμα κατέληγαν πάντα : Αυτό το σπάνιο κυκλάμινο MONO στις συνθήκες που επικρατούν σε αυτό το χωριό μπορεί να ζήσει!!!

Έτσι άφησαν τον τόπο στην ησυχία του. Οι μπουλντόζες δεν έπιασαν ποτέ δουλειά στα μέρη μου. Αντίθετα ο άρχοντας απαγόρευσε την κυκλοφορία όλων των αυτοκινήτων για να μη μολύνεται το περιβάλλον και καταστραφεί η σπάνια ομορφιά μου.

Εγώ πάλι έκανα τις δικές μου συμφωνίες με τις μέλισσες , τον αέρα , τη γη και τη βροχή και γεμίσαμε τον τόπο αλλά MONO εκείνο τον τόπο, με χιλιάδες σπάνια κυκλάμινα σαν κι εμένα.

Ο άρχοντας πρόσθεσε στην περιουσία του φυτείες από μοναδικά λουλούδια κι έγινε ακόμα πλουσιότερος. Βλέπετε, ό,τι είναι σπάνιο είναι και πανάκριβο. Από την άλλη μεριά, οι άνθρωποι θεωρούν ότι οι όμορφες στιγμές τους γίνονται ξεχωριστές μόνο άμα πληρώσουν ακριβά για να τις στολίσουν.

Οι ψαράδες και οι οικογένειές τους ζουν από τότε ευτυχισμένοι. Οι ψαριές τους είναι οι μεγαλύτερες και καλύτερες του κόσμου γιατί όλα τα ψάρια προτιμούν να κολυμπούν στα ήσυχα και καθαρά νερά της γειτονιάς μας.

Το χωριό άλλαξε όνομα και πήρε το δικό μου: «ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ» το λένε. Και εμένα μου έδωσαν ένα άλλο, ...δύσκολο...δεν ξέρω να το προφέρω, θαρρώ «NADIFUS ILIBRIBUS», έτσι για να με ξεχωρίζουν από τα ταπεινά, μοναχικά και ασήμαντα κυκλάμινα των βράχων.